

ΒΗMagazino

**ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΟΝΤΑΙ
ΚΑΙ ΜΙΛΟΥΝ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ
ΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥΣ
ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ**

ΓΚΙ ΜΑΝΟΥΚΙΑΝ ΑΝΤΩΝΗΣ ΡΕΜΟΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ Ο ΙΑΝ ΜΑΚ ΓΙΟΥΑΝ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟ BREXIT **Σ. 14**

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΖ. ΛΙΩΣΗ, Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Ν. ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ, Γ. ΦΕΡΤΗΣ **Σ. 13, 18, 20, 30**

FOODIE Η ΝΕΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΥΣΗ **Σ. 33**

Ο ΓΚΙ ΜΑΝΟΥΚΙΑΝ ΣΥΝΑΝΤΑ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΗ ΡΕΜΟ

Ο φημισμένος λιβανοαρμένιος πιανίστας και συνθέτης έρχεται για πρώτη φορά στην Αθήνα και έχει επιστρατεύσει ως special guest star στη συναυλία του μια φωνή πολύ γνώριμη και αγαπητή στο ελληνικό κοινό, αυτή του Αντώνη Ρέμου. Οι δύο καλλιτέχνες μίλησαν στο BHMagazino για τον θαυμασμό που τρέφουν ο ένας για τον άλλον και για τη μουσική σύζευξη Δύσης και Ανατολής.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΖΑΧΟ ΜΟΥΛΙΝΟ
ΚΑΙ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΟΛΥΜΠΙΑ ΚΡΑΣΑΓΑΚΗ

Η ημέρα φθινοπωρινή πλην ηλιόλουστη. Ο,τι πρέπει για να αγναντεύεις από το μπαλκόνι σουίτας του ξενοδοχείου «Μεγάλη Βρεταννία» τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης – έστω υπό τους ήχους του μπουζιλιαρισμένου κέντρου της πρωτεύουσας – περιμένοντας να κάνεις συνέντευξη με δύο σταρ της μουσικής. Ο Αντώνης Ρέμος δεν χρειάζεται βέβαια συστάσεις. Πρωταγωνιστεί εδώ και περισσότερες από δύο δεκαετίες στο σύγχρονο ελληνικό λαϊκό τραγούδι. Ο Γκι Μανουκιάν ωστόσο θα εμφανιστεί για πρώτη φορά στη χώρα μας και αυτή η συναυλία του (η οποία θα δοθεί στις 11 Νοεμβρίου στην Αίθουσα Σταύρος Νιάρχος του ΚΠΙΣΝ) αποτέλεσε και την αφορμή για τη δική τους πολυαναμενόμενη σκηνική συνύπαρξη. Ο λιβανοαρμένιος πιανίστας και συνθέτης κάνει sold-out ζωντανές εμφανίσεις σε ολόκληρο τον κόσμο χάρη στο ιδιαίτερο χαρμάκι Δύσης και Ανατολής, παρελθόντος και παρόντος, που χαρακτηρίζει τις μουσικές του και μετρά στη λίστα με τους φανατικούς θαυμαστές του μεταξύ άλλων τη βασιλίτσα Ράνια της Ιορδανίας και τη Σάλμα Χάγεκ. Ο 43χρονος μουσικός έχει επίσης συνεργαστεί με φημισμένα ονόματα, όπως ο Wyclef Jean και ο 50 Cent, και έχει αποδειχθεί παράλληλα με την καλλιτεχνική του δραστηριότητα και δαιμόνιος επιχειρηματίας, καθώς έχει επενδύσει επιτυχημένα στο real estate και είναι πρόεδρος της δημοφιλούς ομάδας μπάσκετ της Βηρυτού The Homenetmen Basketball Club, στην οποία μάλιστα έπαιζε νεότερος.

ΓΚΙ ΜΑΝΟΥΚΙΑΝ

Κύριε Μανουκιάν, πώς προέκυψε η συναυλία σας στην Αθήνα και, κατ' επέκταση, η συνεργασία σας με τον Αντώνη Ρέμο;
«Η Ελλάδα και η χώρα στην οποία μεγάλωσα, ο Λίβανος δηλαδή, έχουν πολλά

κοινά. Χάρη και στην αρμένικη καταγωγή μου είχα πάντα μια πολύ κοντινή σχέση με την ελληνική κουλτούρα, επομένως ήταν μια φυσική εξέλιξη το να έρθω να παίξω εδώ. Εχω εμφανιστεί σε όλον τον κόσμο σχεδόν, από την Αυστραλία έως τη Χιλή και από το Τορόντο έως τη Σρι Λάνκα, και ήθελα πάντα να δώσω μια συναυλία και στην Αθήνα. Φυσικά έχω κάποιους πολύ καλούς φίλους που ζουν εδώ και χάρη σε αυτούς έγιναν εφικτά κάποια πράγματα, μεσολαβώντας ας πούμε στην επικοινωνία με το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος. Η πρέσβειρα του Λιβάνου, Ντόνα Μπαράκτ, για παράδειγμα, έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο. Εκείνη με έφερε σε επαφή με τον Αντώνη Ρέμο, τον οποίο φυσικά γνώριζα και μου άρεσε πολύ η μουσική του, και χάρηκα όταν έμαθα ότι και εκείνος γνώριζε τη δική μου. Όταν του μεταφέρθηκε η πρότασή μου, την αποδέχθηκε με μεγάλη χαρά και αμέσως, κάνοντας μια βιντεοκλήση, είδαμε ότι ταιριάζουμε πολύ. Πιστεύω πως χάρη στο γεγονός ότι εγώ δεν τραγουδάω θα μπορούσαμε πραγματικά να λειτουργήσουμε συμπληρωματικά. Ολα πάντως προχώρησαν πολύ γρήγορα μετά την πρώτη γνωριμία μας. Ίσως αυτή η συνεργασία να ανοίξει τον δρόμο και σε άλλους καλλιτέχνες από τον αραβικό κόσμο και να γίνει η Αθήνα μια πύλη προς την Ευρώπη και να λάμψει ως κοτίδα του πολιτισμού, κάτι που ήταν ανέκαθεν δηλαδή. Παρά τις αντιξοότητες των τελευταίων ετών, οι Έλληνες έχουν αντέξει, είστε λαός ανθεκτικός και πεισματάρης, σαν τους Λιβανέζους και τους Αρμένιους, προτιμάτε να πεθάνετε όρθιοι παρά να ζείτε γονατιστοί».

Σε ποιο μέρος, αλήθεια, έχετε ζήσει τις πιο ξεχωριστές στιγμές σας επάνω στη σκηνή;

«Πάντα πιστεύω ότι κάθε επόμενη συναυλία μου θα είναι η ξεχωριστή στιγμή μου, δεν θεωρώ δεδομένο και αυτονόητο ότι θα παίζω και θα έρχεται ο κόσμος να με βλέπει. Εχοντας ξεκαθαρίσει αυτό, δεν μπορώ να μην παραδεχτώ ότι στην Όπερα του Σίδνεϊ έζησα μια μαγική στιγμή – ήμουν μάλιστα ο πρώτος Λιβανέζος καλλιτέχνης που έπαιξε εκεί. Στην Όπερα

του Ντουμπάι οι θεατές με χειροκροτούσαν όρθιοι για περισσότερα από επτά λεπτά, θα θυμάμαι για πάντα τη συγκίνησή μου. Για πρώτη φορά στη ζωή μου έτρεχαν δάκρυα από τα μάτια μου επάνω στη σκηνή. Νιώθω ευγνωμοσύνη και πιστεύω πως και στην Αθήνα θα ζήσω μια καθοριστική στιγμή, ήθελα κουράγιο να πάρω το μεγάλο ρίσκο να εμφανιστώ σε μια περιοχή που είναι λίγο “terra incognita”. Νιώθω όμως πως η Αθήνα μοιάζει πιο πολύ στη Βηρυτό σε σχέση με πολλές άλλες πόλεις του κόσμου. Ελκω άλλωστε την καταγωγή μου από μια περιοχή που σήμερα βρίσκεται στην Τουρκία όπου ζούσαν κάποτε Έλληνες και Αρμένιοι μαζί, νομίζω πως υπάρχει μια συγγένεια. Μεγαλώνοντας στον Λίβανο, σε αυτό το χωνευτήρι τόσων πολιτισμών, άκουγα τον Γιώργο Νταλάρα, τη “Φραγκοσυριανή”, τον Ντέμη Ρούσο και τη Νάνα Μούσχουρη. Αν εξετάσει κανείς προσεκτικά τη μουσική μου θα δει ότι χρησιμοποιώ συχνά τον ήχο του μπουζουκιού και χαίρομαι πολύ που θα έχουμε μαζί μας στη συναυλία στο ΚΠΙΣΝ έναν δεξιότεχνη αυτού του οργάνου, τον Μανώλη Καραντίνη».

Πότε αποφασίσατε να συνδυάσετε την κλασική σας μουσική παιδεία με την ανατολίτικη κουλτούρα και κληρονομιά σας; Ήταν κάτι που έγινε συνειδητά ή προέκυψε στην πορεία;

«Η αλήθεια είναι πως μέχρι τα 16 μου έπαιζα μόνο κλασική μουσική, συνθέτα ήδη από τα επτά μου χρόνια, αλλά τα κομμάτια μου έμοιαζαν με τις μουσικές του Γιαννί, του Ρισάρ Κλαϊντερμάν ή του Ραούλ ντι Μπλάσιο. Ολα αυτά με εξέφραζαν μόνο εν μέρει, όχι πλήρως. Όταν ζεις στον Λίβανο έχεις σίγουρα επηρεαστεί από τον αραβικό πολιτισμό, αλλά ακούς τρεις γλώσσες να μιλιούνται και ο κόσμος υιοθετεί πιο πολύ το ευρωπαϊκό στυλ στην εμφάνισή του. Κάποια στιγμή, ξενυχτώντας με κάτι φίλους μουσικούς, ο ένας μου έδωσε μια συμβουλή, την οποία αν ήξερε ότι θα ακολουθούσα μπορεί να μην την είχε μοιραστεί μαζί μου. Μου είπε πως αν ήταν στη θέση μου θα εκμεταλλευόταν τον πλούτο της σημαντικής κληρονομιάς μου. Το σκέφτηκα, συμπέρανα ότι είχε δίκιο, έτσι

ΙΑΝ ΜΑΚ ΓΙΟΥΑΝ

«Η ΒΡΕΤΑΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΚΑΡΔΙΩΤΙΚΑ ΔΙΧΑΣΜΕΝΗ»

Ο γνωστός βρετανός συγγραφέας βρέθηκε στην Αθήνα και μας μίλησε για το νέο του βιβλίο, το οποίο μας φέρνει αντιμέτωπους με τις καταγιστικές εξελίξεις της τεχνολογίας των υπολογιστών, για την κλιματική αλλαγή και για το Brexit.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ηταν να μην κάνει την αρχή. Δύο χρόνια μετά την επίσκεψή του στην Ελλάδα, όπου συνομίλησε με τον Χάρη Βλαβιανό στο Μέγαρο Μουσικής, ο κατά πολλούς «εθνικός συγγραφέας» της Βρετανίας, Ιαν Μακ Γιούαν, προσγειώθηκε ξανά σε ελληνικό έδαφος. Αυτή τη φορά τον έφερε η ετήσια διάλεξη που πραγματοποιείται στη μνήμη του ελληνοαμερικανού ποιητή και μεταφραστή Κίμωνα Φράιερ στο Αμερικανικό Κολλέγιο, όπου αποτόλμησε να αναλύσει «το ακαδημαϊκό θέμα», όπως το είχε χαρακτηρίσει στο προηγούμενο ταξίδι για την «Επινόηση του εαυτού στη λογοτεχνία». Μια πρώτης τάξεως επαγγελματική αφορμή για να κάνει το ταξίδι μετά τις άσφογες εντυπώσεις που αποκόμισε την τελευταία φορά και να δει τους έλληνες φίλους που απέκτησε αυτός ο τόσο προσηνής και ευγενής συγγραφέας. Η επίσκεψή του συνέπεσε και με την κυκλοφορία στα ελληνικά του βιβλίου «Μηχανές σαν κι εμένα» (εκδ. Πατάκη), ένα διεισδυτικό, πολυεπίπεδο, ενίοτε άβολο βιβλίο που επιστρέφει σε ένα φανταστικό 1982 και σε έναν κόσμο που μοιάζει πάρα πολύ με εκείνον που γνωρίζαμε τη δεκαετία του '80. Μόνο που η Βρετανία έχει ηττηθεί στον πόλεμο των Φόκλαντ, η Μάργκαρετ Θάτσερ δίνει μάχη με τον Τόνι Μπεν για την εξουσία, ο «πατέρας των ηλεκτρονικών υπολογιστών και της τεχνητής νοημοσύνης» Άλαν Τούρινγκ (1912-1954) είναι ζωντανός και το βασικότερο: η τεχνολογία είναι προηγμένη σε σημείο ώστε να είναι εφικτό να αγοράσεις ένα ανδροειδές για ποικίλη οικιακή χρήση, το οποίο μπορεί να καταλήξει να ικανοποιεί σεξουαλικά τη φίλη σου. Όπως συνέβη στον πρωταγωνιστή του βιβλίου του επίμονα ανατρεπτικού Ιαν Μακ Γιούαν.

Γιατί πρέπει όλα αυτά να συμβούν το 1982 συγκεκριμένα;

«Για να μπορεί ο γεννημένος Άλαν Τούρινγκ να έχει προλάβει να ζήσει τη ζωή που δεν έζησε. Σκεφτόμουν τι θα συνέβαινε αν δεν είχε πεθάνει στα 42 του και γινόταν ένας από τους υψηλού κύρους επιστήμονες ο οποίος θα επηρέαζε τον κόσμο με πολλούς τρόπους; Θα είχε συνεισφέρει σε τεράστιο βαθμό στην επιστήμη των ηλεκτρονικών υπολογιστών, θα συζούσε ανοιχτά με τον φίλο του χωρίς να τον νοιάζει τι θα πει ο κόσμος. Αυτός με πήγε στο 1982 και όλα τα υπόλοιπα ακολούθησαν. Ο πόλεμος στα Φόκλαντ, η Θάτσερ κ.τ.λ. Βασικά όμως στοχαζόμουν πάνω στην τεχνολογία και σκεφτόμουν ότι ο δρόμος που έχει διανύσει η επιστήμη της δεν ήταν ποτέ αναπόφευκτος».

Τι εννοείτε;

«Είχαμε τη βιομηχανική επανάσταση στα τέλη του 18ου αιώνα, η οποία ξεκίνησε στα βόρεια της Αγγλίας. Θα μπορούσε να είχε ξεκινήσει οπουδήποτε στον κόσμο έχει κρύο, όπως στη Γερμανία, αλλά γιατί όχι και στην αρχαία Ελλάδα; Ο Αριστοτέλης θα μπορούσε να είχε παρατηρήσει ότι ο ατμός μπορεί να κινήσει μια μηχανή και η Ιστορία θα είχε πάρει άλλη τροπή. Οι άνθρωποι δεν ήταν πιο χαζοί το 600 π.Χ. Ο,τι βλέπουμε από το παράθυρό μας αυτή τη στιγμή δεν ήταν ποτέ αναπόφευκτο, με την έννοια ότι ήταν σταθερό στον χρόνο, ανέκαθεν εκεί. Αυτές οι μηχανές που περνούν έξω από το παράθυρό μας είναι μια κατασκευή που είναι πολύ ευαίσθητη. Το βιβλίο μου μιλάει για τη δύναμη της τύχης και για το πώς μικρά γεγονότα μπορεί να πυροδοτήσουν την εξέλιξη πολύ μεγαλύτερων».

Από πότε άρχισε να σας απασχολεί η Τεχνητή Νοημοσύνη;

«Είχα γράψει το σενάριο για μια ταινία του BBC το 1978, με τίτλο "The Imitation

● Ο βραβευμένος με
Man Booker Ιαν Μακ Γιούαν,
φωτογραφημένος σε κεντρικό
ξενοδοχείο της Αθήνας.

● Η φύση ως υπερπαραγωγή φτιαγμένη από πέτρα, ξύλο και νερό, μαγεύει με τις όμορφες εικόνες της στο Εθνικό Πάρκο Τζάσπερ του Καναδά.

ΒΡΑΧΩΔΗ ΟΡΗ

Φαντασμαγορικές κορυφές, κρυστάλλινες λίμνες, εθνικά πάρκα, παγετώνες και αμμόλοφοι συνθέτουν ένα θαύμα της φύσης που εκτείνεται από τον Δυτικό Καναδά ως το Νέο Μεξικό των ΗΠΑ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

Με το που βλέπεις το σπίτι από μακριά καταλαβαίνεις πως πρόκειται για έργο κάποιου εμπνευσμένου και τολμηρού αρχιτέκτονα. Σκαλωμένη στα 9.000 πόδια (σχεδόν 2.750 μέτρα), η εντυπωσιακή κατασκευή από χάλυβα, ξύλο (κέδρο), σχιστόλιθο, γυψομάρμαρο και γυαλί προβάλλει σαν τεράστιο πουλί που προτάσσει το ράμφος του πάνω από τα αιωνόβια δάση. Από το πέταγμα των άλμπατρος που είδε σε ένα ταξίδι του στα νησιά Γκαλαπάγκος πήρε εξάλλου την ιδέα ο Πίτερ Μαρίνο για να σχεδιάσει μια κατοικία που, όπως τα αγέρωχα πτηνά, επιβάλλεται με την παρουσία της, έτοιμη θαρρείς να πετάξει από κορυφή σε κορυφή. Μόνο που ο διάσημος αρχιτέκτονας – φημισμένος μεταξύ άλλων για τις μπουτίκ που έχει σχεδιάσει για τους Ermenegildo Zegna, Chanel, Dior, Louis Vuitton και Bulgari και για τη διαμόρφωση του εσωτερικού ξενοδοχείων όπως το Four Seasons της Νέας Υόρκης – το δικό του «άλμπατρος» το πήρε από τις θάλασσες όπου ζει και το μετέφερε στα Βραχώδη Όρη. Στην περιοχή όπου αγαπάει να απομονώνεται, να φορτίζει τις μπαταρίες του και να αποτοξινώνεται από τις επαγγελματικές υποχρεώσεις του. Οπότε, αυτή την περίοδο δεν αποκλείεται καθισμένος στο τζάκι του (το κρύο έρχεται αρκετά νωρίς εκεί πάνω) να απολαμβάνει από την τεράστια τζαμαρία του τη θέα σε ένα από τα ομορφότερα μέρη της Βόρειας Αμερικής. Αξιοζήλευτος! Γιατί είναι μαγικά αυτή την περίοδο στα Βραχώδη Όρη, που τα φύλλα των δέντρων πέφτουν αφού πρώτα αποκτήσουν πορτοκαλί, κίτρινες και κόκκινες αποχρώσεις, που η δροσιά του δάσους σου χαρίζει ευεξία, και που τα πρώτα χιόνια έχουν αρχίσει να φαίνονται στις ψηλές κορυφές προσθέτοντας λευκές πινελιές στον πολύχρωμο καμβά. Και αν εμείς δεν έχουμε την τύχη να βρι-

σκόμαστε εκεί για να αποχαιρετήσουμε το καλοκαίρι περπατώντας σε μονοπάτια στρωμένα με «feuilles mortes», που λέει και το νοσταλγικό τραγούδι, ας τα γνωρίσουμε ταξιδεύοντας με τη βοήθεια της φαντασίας μας, αλλά και του φωτογραφικού φακού που έχει αποτυπώσει τα τοπία τους. Συλλέγοντας πληροφορίες για το ταξίδι που θα κάνουμε πιθανώς στις επόμενες (έστω σε κάποιες μελλοντικές) χειμερινές ή θερινές διακοπές μας. Τα Βραχώδη Όρη είναι προορισμός για κάθε εποχή.

Από τον Καναδά...

Αν βεβαίως το εξοχικό σπίτι του Μαρίνο βρίσκεται κάπου κοντά στο Ασπεν του Κολοράντο, το χειμερινό θέρετρο με τις πολυτελείς κατοικίες και τις φημισμένες πίστες του σκι, τα Βραχώδη Όρη καλύπτουν τεράστια έκταση ξεκινώντας από την Αλάσκα και καταλήγοντας στο Νέο Μεξικό. Οπότε, όταν μιλάμε για εκδρομή στην οροσειρά πρέπει να επιλέξουμε ανάμεσα στα Βόρεια, τα Κεντρικά και τα Νότια Βραχώδη. Ανάμεσα σε εκείνα των ΗΠΑ και εκείνα του Καναδά. Στον οποίον Καναδά, από όπου εμείς ξεκινάμε, λειτουργούν πέντε εθνικά Rocky Mountain Parks. Πρόκειται για τα Μπανφ, Τζάσπερ, Κούντνεϊ, Γιόχο και Γουότερτον – το τελευταίο βρίσκεται στα σύνορα με τις ΗΠΑ. Το Μπανφ είναι το παλαιότερο εθνικό πάρκο των канаδικών Βραχωδών Ορέων, καθώς ιδρύθηκε το 1885: Καλύπτει έκταση 6.500 τετραγωνικών χιλιομέτρων και φιλοξενεί πολλά σπάνια είδη ζώων. Το 1984 ανακηρύχθηκε Μνημείο Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς από την UNESCO. Η λίμνη Μινεγουάνκα με τα κρυστάλλινα, νερά της, η λίμνη Λουίζ με το σμαραγδένιο χρώμα (ένα από τα πιο φωτογραφημένα τοπία του Καναδά), η λίμνη Μορέν που τροφοδοτείται από τους γύρω παγετώνες και η «Κοιλάδα των δέκα κορυφών» αποτελούν μερικά από τα κυριότερα αξιοθέα-

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΕΡΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΛΑΚΗ

Φοράει ένα καρό πουκάμισο και πάνινες ελβιέλες. Στα χέρια του κρατάει έναν πάκο χαρτιά. Βρισκόμαστε στα μέσα Σεπτεμβρίου, είναι τέσσερις το μεσημέρι και η πρόβα για το έργο «Ένας αληθινός καουμπόι» της Μαρίλια Σαμπέρ, που ανεβαίνει στο Θέατρο Μικρό Χορν σε σκηνοθεσία Ελένης Γκασούκα, έχει μόλις τελειώσει. Πάνω στη σκηνή υπάρχει ένα τραπέζι και δύο καρέκλες. «Θέλετε να τα πούμε εδώ;» προτείνει με εκείνη τη χαρακτηριστικά βαθιά φωνή. Όταν γνέφω θετικά, με αβρότητα τραβάει την καρέκλα για να καθίσω. «Ξέρω ότι δεν σας αρέσουν πολύ οι συνεντεύξεις, κύριε Φέρτη» παρατηρώ. «Δεν μου αρέσουν, γιατί δεν ξέρω να πω και πολλά. Οχι ότι σνόμπαρα τους δημοσιογράφους. Κατ' αρχάς ό,τι λέω είναι αλήθεια. Δεν κρύβω τίποτε».

Τον περασμένο Ιανουάριο συμπληρώσατε 60 χρόνια πάνω στη σκηνή. Πώς ξεκίνησε αυτό σας το πάθος για το θέατρο;
«Ο πατέρας μου με τα αδέρφια του είχε κρεοπωλείο στην Κεντρική Αγορά. Και οι δύο γονείς μου, δεν ξέρω, μπορεί και να μην είχαν τελειώσει καν το δημοτικό. Ο αδελφός μου, ο μεγαλύτερος – με περνάει τέσσερα χρόνια – έβλεπε πολύ θέατρο. Και με πήρε μαζί του, 14 ήμουν τότε και πήγαμε στο τότε θέατρο Κοτοπούλη. Επαιζε η Άννα Συνοδινού με τον Ντίνο Ηλιόπουλο. Εντυπωσιάστηκα πάρα πολύ και με τους δύο, ειδικά με τον Ηλιόπουλο, και γούσταρα. Μετά άρχισα να πηγαίνω να βλέπω παραστάσεις μόνος μου. Καμιά φορά έπαιρνα και κανέναν φίλο από τη γειτονιά. Δεν πολυβλέπανε θέατρο, τους έλεγα: “Έλα, βρε παιδί μου, να δεις, είναι ωραία”. Και σιγά-σιγά είπα “θα γίνω ηθοποιός”».

Οι γονείς σας αντέδρασαν;
«Η μητέρα μου πολύ, δεν ήθελε. Ο πατέρας μου ήταν πιο μαλακός. Εγώ επέμενα. Η μάνα μου ήθελε να σπουδάσω. Είχε μπει ήδη ο αδελφός μου στην Ιατρική. Λογικό ήταν για ανθρώπους που δεν έχουν πάει Γυμνάσιο να θέλουν τα παιδιά τους να σπουδάζουν. Εγώ της έλεγα – γιατί μετά τα 16 το παράτησα

«ΜΟΝΟ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΣΚΕΦΤΟΜΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΩ»

Ο μεγάλος έλληνας ηθοποιός μιλάει για το θέατρο, για τις αγωνίες του και για τον νέο του ρόλο.

● Με τη Μελίνα Μερκούρη στη θρυλική παράσταση «Το γλυκό πουλί της νιότης» σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν.

λίγο το σχολείο – ότι μόνο ηθοποιός σκεφτόμουν να γίνω. Αγόραζα βιβλία θεατρικά».

Τόση αφοσίωση;
«Εδώ ανέβαινα στον Λυκαβηττό και έκανα απαγγελίες μεσημέρια για να μην έχει κόσμο, γιατί το σπίτι μας ήταν στους πρόποδες του λόφου. Είχα μεγάλη αγάπη προς αυτό. Μου είχε κολλήσει. Τι να κάνουμε; Και είχα πει στη μητέρα μου: “Κοίταξε να δεις, μαμά, εγώ και να δώσω εξετάσεις για να σπουδάσω δεν θα περάσω πουθενά”. Και μετά της είπα και το άλλο: “Ή θα γίνω ηθοποιός ή θα πάω στο χασάπικο”. Οχι ότι ήθελα και να γίνω χασάπης, αλλά το εννοούσα. Ούτε η μάνα μου ήθελε βέβαια».

Δουλέψατε ποτέ ως κρεοπώλης;
«Μου είπε ο πατέρας μου όταν το άκουσε: “Θες να έρθεις να δουλεύεις το πρωί;”. Ημουν πλέον στην τελευταία τάξη του Γυμνασίου. Γιατί θα πήγαινα σε νυχτερινό σχολείο. Με ενδιέφερε ίσα-ίσα να πάρω το απολυτήριο, γιατί έπρεπε να έχεις απολυτήριο για να δώσεις εξετάσεις σε δραματική. Και το πήρα με βαθμολογία 11,8, ή 11,9, κάτι τέτοιο. Καταλάβατε δηλαδή... Είπα στον πατέρα μου: “Θα έρθω”. Πήγαινα το πρωί μέχρι το απόγευμα και μετά έφευγα για να πάω σχολείο. Και θυμάμαι τα αδέρφια του πατέρα μου, με τους οποίους είχαμε πολύ καλή σχέση και με αγαπούσαν, αλλά και κάτι άλλους συγγενείς που δούλευαν ως υπάλληλοι να μου μαθαίνουν πώς να κόβω το κεφάλι, να βγάζω τη γλώσσα. Φορούσα και μια άσπρη ποδιά και ήμουν τόσο ψώνιο με το θέατρο που άνοιγα το ψυγείο καμιά φορά, έβλεπα τα κρέατα και αν είχε κά-

ποιο αίμα το άλειφα επάνω μου. Φανταζόμουν ότι έπαιζα ρόλο. Εδώσα εξετάσεις στο Θέατρο Τέχνης. Δεν τους το είπα. Πέρασα. Και πέρασα και εύκολα».

Το ανακοινώσατε μετά;
«Ναι. Και φτάνει η στιγμή που παίζω το 1960 με τη Μελίνα Μερκούρη στο “Γλυκό πουλί της νιότης” του Τενεσί Γουίλιαμς. Πρέπει να ήμουν 21 μισό, 22, κάτι τέτοιο. Υποδυόμουν τον ζιγκολό. Ο χαρακτήρας στο κείμενο ήταν ξανθός και μου λένε: “Πρέπει να βάψεις τα μαλλιά σου”. Μου κάνει η Μελίνα: “Έλα εκεί που με χτενίζουν και με βάφουν”. Και πήγα. Χωριστήκαμε, η Μελίνα πήγε σε άλλο μέρος, εμένα με βάλανε κάπου αλλού που ήταν και δυο-τρεις κυρίες. Για να μου βάψουν το μαλλί μου – ήταν καστανό προς το σκούρο – μου έκαναν ντεκαπάζ. Με έτσουζε, Παναγία μου, και έλεγα μέσα μου: “Τρελές είναι οι γυναίκες”. Εν πάση περιπτώσει, βάφτηκα, έγινα αρκετά ξανθός, και πήγα στο σπίτι. Χτύπησα το κουδούνι, μου άνοιξε η μάνα μου και έμεινε ακίνητη και με κοίταζε. Και άρχισαν να τρέχουν δάκρυα στο πρόσωπό της. “Βρε μαμά, εντάξει, αφού ξέρεις ότι άρχισα να παίζω στο θέατρο, ο ρόλος αυτός είναι” της εξήγησα. “Καλά, παιδί μου, εντάξει” απάντησε. Δεν μπορώ να πω ότι είχα κάποιο παράπονο από τη μάνα μου. Εγώ την καταλάβαινα».

Μετά ένωθε υπερήφανη που γίνετε ο Γιάννης Φέρτης;
«Είχε υπερηφάνεια. Κοίταξε να δεις, κάτι επειδή έπαιξα αμέσως, σύντομα, αυτό την ηρέμησε. Δεν έρχονταν βέβαια να με δουν. Μία φορά με είδαν. Η μάνα μου το έκρυβε αλλά χαιρόταν που προχωράω».

A man with grey hair, wearing a blue and white plaid shirt, light-colored trousers, and dark sneakers, is sitting in a dark armchair. He is resting his chin on his right hand, looking thoughtfully towards the camera. The room has a floor with a black and white diamond pattern. To his right is a small, light-colored wooden table. The background consists of a large glass wall that reflects the interior. The lighting is warm and soft.

«
Φορούσα μια
άσπρη ποδιά
και ήμουν
τόσο ψώνιο
με το θέατρο
που άνοιγα το
ψυγείο καμιά
φορά, έβλεπα
τα κρέατα και
αν είχε κάποιο
αίμα το άλειφα
επάνω μου.
Φανταζόμουν
ότι έπαιζα ρόλο
»

Hot Soup

ΛΑΧΤΑΡΙΣΤΕΣ ΣΟΥΠΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ **ΕΡΗ ΒΑΡΛΑΚΗ**
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ **ΣΙΣΣΥ ΜΟΡΦΗ**

Το σκηνικό στο ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρεταννία» μοιάζει ονειρικό, βγαλμένο λες από τη μεγαλοπρέπεια των Βερσαλλιών. Σερβιρισμένες μπροστά μας σε ντελικάτα, πορσελάνινα πιάτα βρίσκονται τέσσερις ιδιαίτερες σούπες που μοσχομυρίζουν, σε μια εικόνα-πρότυπο της art de la table. Ο executive chef των ξενοδοχείων «Μεγάλη Βρεταννία» και «King George» Αστέριος Κουστούδης μάς υποδέχεται χαμογελαστός για να μας παρουσιάσει τέσσερις από τις πιο αγαπημένες σούπες του ιστορικού ξενοδοχείου: τη σούπα με μανιτάρια, κάστανα, πετιμέζι και μπαχαρικά, ένα πιάτο που κλείνει μέσα του «τη γεύση όλου του χειμώνα», όπως αναφέρει, τη σούπα με φασόλια Φενεού και τσάντνι από σαλάμι Λευκάδας, μία σούπα με βαθιά ελληνικό χαρακτήρα, την επίσης ελληνικότατη, «τίμια» κοτόσουπα με τραχανά και τσαλαφούτι – πρέπει να σημειωθεί ότι και στα δύο ξενοδοχεία γίνεται προσπάθεια προώθησης της ελληνικής γαστρονομίας και μάλιστα οι δύο αυτές ελληνικές σούπες έχουν ενταχθεί στο μενού ως πρόταση ημέρας. Τέλος, έρχεται και η κρεμμυδόσουπα με γραβιέρα τρούφας, ένα πιάτο-φόρος τιμής στη γαλλική κουζίνα και στους γάλλους σεφ που έχουν παρελάσει από τις κουζίνες του «Hôtel Grande Bretagne».

Οπως εξηγεί ο σεφ, μια σούπα μπορεί να αποτελεί ένα ιδιαίτερα οικονομικό πιάτο. «Μην ξεχνάμε ότι για την παρασκευή της έχουμε το δικαίωμα να χρησιμοποιήσουμε προϊόντα που έχουμε ήδη στο ψυγείο μας. Οπως ένα κομμένο καρότο ή ένα κομμένο κρεμμύδι ή υλικά που μας έχουν περισσέψει από την προηγούμενη ημέρα» αναφέρει και συμπληρώνει: «Τα τελευταία χρόνια είναι γεγονός ότι οι Έλληνες αρχίζουν και βάζουν συνειδητά τη σούπα στην καθημερινότητά τους. Δεν ψάχνουν πλέον το εύκολο, γρήγορο μαγείρεμα, αλλά αναζητούν μια καλή πρώτη ύλη, μια καλή συνταγή. Για παράδειγμα, μια εξαιρετική σούπα μπορεί να δημιουργηθεί αν περάσεις, πριν από την κατσαρόλα, τα λαχανικά από τον φούρνο. Είναι χρονοβόρο, το καταλαβαίνω, αλλά το αποτέλεσμα είναι εξαιρετικό. Την ίδια στιγμή πλέον κερδίζουν οι συνδυασμοί. Με λίγα λόγια, μπορούμε να δούμε την παραδοσιακή σούπα φασόλια, χτυπημένη σε κρέμα, μαζί με κάποιο καπνιστό ψάρι. Τελικά, μιλώντας και με βάση τα δικά μου βιώματα – προέρχομαι από τη Θεσσαλονίκη – στιδήποτε υπάρχει σε ένα τραπέζι του λεγόμενου μεζέ μπορεί να γίνει ωραιότατη γαρνιτούρα σε σούπα: οι ελιές, το τουρσί, τα καπνιστά ψάρια κ.λπ. Μπορείς να πάρεις αυτά τα υλικά, να τα εντάξεις και να δημιουργήσεις ένα νέο πιάτο».

Όσο πιο πολύπλοκα είναι τώρα τα υλικά μιας σούπας, τόσο μεγαλύτερος γρίφος μοιάζει να είναι ο συνδυασμός της με το κατάλληλο κρασί. «Απαιτείται η βοήθεια του σομελιέ» απαντά ο σεφ. «Δεν υπάρχει ένας γενικός κανόνας. Πάντως για να απολαύσεις ένα ποτήρι κρασί μαζί με τη σούπα σου αυτή θα πρέπει οπωσδήποτε να περιέχει κάποιο στερεό συστατικό. Δηλαδή αν δεν έχει ψάρι, κοτόπουλο, φασόλι, για παράδειγμα, θα πρέπει να βρεις έναν τρόπο να προσθέσεις ένα στερεό σώμα, λόγου χάριν κρουτόν».

Ποια είναι όμως η καλύτερη σούπα που έφαγε ποτέ; Φαίνεται να κρύβεται σε παιδικές και εφηβικές αναμνήσεις, στα γιουβαρλάκια που απόλαυσε μια παγωμένη ημέρα στο σπίτι της θείας του, έπειτα από πολύ περπάτημα στην πόλη, αλλά και στην κρεατόσουπα που απόλαυσε ως παιδί με τους γονείς του στο καφενείο ενός χωριού. Η ελληνική κουζίνα τελικά αγαπά τις σούπες. «Και μάλιστα τους δίνει και διαφορετικές κατευθύνσεις» εξηγεί ο Αστέριος Κουστούδης. «Κάποιες μαγειρεύονται απλά για να τις απολαύσεις, άλλες έχουν και πιο χρηστική σημασία, αν θέλετε, προκειμένου να σε κρατήσουν ζεστό μια κρύα ημέρα ή νύχτα. Το πιο σημαντικό είναι διαλέξεις τη σωστή σούπα τη σωστή στιγμή».

Καθώς η θερμοκρασία πέφτει, γίνονται όλο και πιο απαραίτητες στο τραπέζι μας. Μια σούπα αποτελεί την ιδανική λύση για ένα χειμωνιάτικο γεύμα και ανάλογα με τα υλικά που θα επιλέξουμε μπορεί να είναι νόστιμη και υγιεινή χωρίς να ξοδέψουμε πολλά χρήματα.

● Ο γνωστός executive chef Αστέριος Κουστούδης επί το έργον.